

[Foul Møller.]

man realistisk vurderede indtægterne, udlånsudgifterne og anlægsudgifterne for det kommende år, og samtidig kunne man have forøget den reduktion, den nedsættelse af beskatningen, som alle har talt om gennem de senere måneder. Det ville regeringen imidlertid ikke. Den højtærede stats- og finansminister har fastholdt sit skøn under den udvalgsbehandling, vi har haft; det er hans ret, og det er vor ret at bestride det. Det vil vise sig, når vi nærmer os det kommende finansårs afslutning, hvem af os der fik ret.

Ser vi på udskrivningslovforslaget, som det nu foreligger, viser det sig, at de direkte skatter for personer og selskaber, indkomst- og formueskatterne, ifølge den højtærede finansministers finansplan i det kommende år vil stige med 180 mill. kr. Jeg vil gerne fremhæve dette for det høje ting, for det er jo, som om man fra visse sider har serveret regeringens udskrivningslovforslag som en reduktion af den direkte beskatning på 250 mill. kr., medens sandheden efter regeringens eget skøn er, at de direkte skatter på personer og selskaber i det kommende år efter gennemførelsen af det foreliggende forslag til udskrivningslov vil stige med 180 mill. kr.

Statens indtægter vil herved komme op på 7 050 mill. kr. efter regeringens skøn og formentlig noget højere. Tager vi et kort tilbageblik for at se, hvordan det er gået i denne regerings tid, kan vi til sammenligning oplyse, at i 1956-57 — det sidste finansår før den nuværende regerings dannelse — var statens indtægter 5 124 mill. kr., hvilket vil sige, at der under trekant-regeringen er sket en skattestigning på 2 000 mill. kr., d. v. s. en stigning på 40 pct. af samtlige statsindtægter. 40 pct. er statsindtægterne blevet forøget med under den nuværende regering. Som jeg allerede har nævnt, gav skønnet reserver, og det kunne have berettiget til en større reduktion af den direkte skat. Regeringen ville det ikke.

Vi fremlagde dernæst i udvalget en oversigt over den række af besparelsesønsker, vi havde. Jeg ved godt, at finansministeren over for flere poster siger, at det ikke drejer sig om besparelser, det drejer sig om, at befolkningen vel kan få mindre skat, men til gengæld skal den betale noget andet. Vi

blev så enige om, at vi i hvert fald alle kunne bruge udtrykket: udgiftsreduktioner for staten. Vi fremlagde en liste over sådanne udgiftsreduktioner for staten, som vi ønsker at kalde: besparelser i statens udgifter, og de beløb sig til 278 mill. kr.

Jeg vil gerne her sige, at behandlingen af vore spareforslag bl. a. har medført, at disse udgiftsreduktioner eller besparelser ikke kunne blive aktuelle med deres fulde værdi i det kommende finansår. Det er jo gået således med disse forslag, at de er blevet henvist til socialdemokratiske udvalgsmedlemmers og udvalgsformænds bevågenhed og kærlighed, og denne kærlighed har ikke været for stor. Selv om det ærede medlem hr. Hans R. Knudsen ved første behandling af udskrivningslovforslaget gav os et tilsagn om, at man ville fremskynde arbejdet med besparelsesforslagene, har i hvert fald min gruppes medlemmer ikke mærket noget til de socialdemokratiske udvalgsformænds aktivitet i denne henseende. Derfor var det rimeligt, at vi under behandlingen af udskrivningslovforslaget nu samlede alle disse ønsker og fremlagde vor liste.

Det var også blevet sagt til os, at man ville have socialdemokratiske udvalgsformænd for derigennem at sikre en samlet behandling af disse spareforslag, når udskrivningslovforslaget skulle vedtages i tinget, og når finanslovforslaget skulle vedtages. Det var vel derfor også rimeligt, at man fra vor side prøvede at koordinere dette inden for udskrivningslovsudvalget. Vi mødte derfor med vor liste, og finansministeren skulle gøre sine bemærkninger hertil, bl. a. rent teknisk, hvor meget han mente der kunne gennemføres af denne liste inden for det kommende år, og hvordan hans stilling ville være til det, der teoretisk set kunne gennemføres.

Den højtærede finansminister reducerede listen til, jeg tror 130 mill. kr. for det kommende finansår. Det var selvfølgelig hans ret. Det var hans opgave at se at få så lidt ud af det som muligt. Jeg tør ikke sige, om det var realistisk at sætte det ned til 130 mill. kr. Det skete i alt fald. Men da vi så spurgte den høje regering, om man da ville være med til at gennemføre disse 130 mill. kr. i udgiftsreduktion, sagde man nej; man gennemgik listen og stregede punkt for punkt og sagde, at det kunne